

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 7018200139
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7018200139.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci sťažovateľky (pôv. žalobkyňa): R. P. F., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Iracká republika, bez dokladu totožnosti, t.č. umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, zastúpenej Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, IČO: 307 988 41, Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina, so sídlom Kuzmányho 26, 012 23 Žilina, o správnej žalobe vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Sa/4/2018-31 zo dňa 5. februára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Sa/4/2018-31 zo dňa 5. februára 2018 z a m i e t a .
Sťažovateľke právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-72-015/2018-AV zo dňa 8. januára 2018 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľky podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jej prevozu do Rumunska podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Dublinské nariadenie“) dňom 08.01.2018. Sťažovateľka bola umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Žalovaný podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne

potrebný, najviac do 10.03.2018.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia žalovaný uviedol, že sťažovateľka bola kontrolovaná dňa 08.01.2018. Žalovaný následne v konaní zistil, že sťažovateľka je žiadateľom o azyl v Rumunsku, ktoré na základe dožiadania slovenských orgánov akceptovalo jeho spätné prijatie na svoje územie v zmysle Dublinského nariadenia. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný zaistil sťažovateľku za účelom jej odovzdania do iného členského štátu v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z., pretože u sťažovateľky existuje značné riziko úteku, vyplývajúce z toho, že požiadala o azyl v inej členskej krajine (Rumunsko), kde nevyčkala a vycestovala z nej bez oprávnenia.

3. Dĺžku doby zaistenia stanovil v súlade s § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z., do 10.03.2018, počas ktorej žalovaný vykoná všetky úkony potrebné na odovzdanie sťažovateľky na územie zodpovedného členského štátu, pričom žalovaný bral do úvahy aj to, že dňa 15.11.2017 bolo začaté konanie podľa Dublinského nariadenia, ktoré v súčasnosti prebieha a vykonávajú sa úkony k jeho realizácii.

4. Žalovaný k realizovateľnosti účelu zaistenia uviedol, že Rumunsko akceptovalo jej prijatie na svoje územie v zmysle Dublinského nariadenia, čo vyplýva z listu, ktorý bol Migračnému úradu doručený dňa 06.12.2017, s tým, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Dublinské stredisko (ďalej len „Dublinské stredisko“) vydalo v konaní pod číslom MU-DS-412/2017-DŽ, ID konania 16846 rozhodnutie o odovzdaní sťažovateľky na územie Rumunska, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.12.2017.

5. Žalovaný dožiadal Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Bukurešti, Úrad policajného pridelenca v Bukurešti a Migračný úrad o preverenie bezpečnostnej situácie v Rumunsku ako aj možného porušenia absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Vyhodnotením získaných relevantných informácií dospel k záveru, že Rumunsko je bezpečnou krajinou a transferom sťažovateľky nedôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru, ani čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a neexistujú prekážky, brániace jej vráteniu do Rumunska.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Sťažovateľka podala proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo veciach zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- podmienky pre žiadateľov o azyl v Rumunsku sú nedostatočné a nehumánne;
- sťažovateľka správnu žalobou napadla aj rozhodnutie Dublinského strediska o odovzdaní na územie Rumunska;
- skutkový a právny záver o tom, že prijímacie podmienky pre žiadateľov o azyl v Rumunsku sú dostatočné je nesprávny;
- žalovaný nedostatočne odôvodnil preskúmané rozhodnutie v súvislosti so stanovenou dĺžkou zaistenia, keď na realizáciu účelu zaistenia vo výroku za „čas nevyhnutne potrebný“ stanovil dobu do 10.03.2018;
- s poukazom na čl. 28 Dublinského nariadenia je doba zaistenia v preskúmanom rozhodnutí stanovená a odôvodnená príliš všeobecne a formalisticky a žalovaný stanovenú dĺžku zaistenia neodôvodnil v zmysle osobitných lehôt stanovených Dublinským nariadením;
- nie je zrejmé a ani preskúmateľné, či resp. ako sa žalovaný vysporiadal s predošlým zaistením sťažovateľky v čase od 15.11.2017;
- žalovaný opomenul zahrnúť v preskúmanom rozhodnutí okrem sťažovateľky aj jej dve maloleté netere P. X. R. nar. XX.XX.XXXX a R. X. R., nar. XX.XX.XXXX, a to aj napriek tomu, že tieto boli zahrnuté v rozhodnutí Dublinského strediska o odovzdaní sťažovateľky.

7. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z dôvodov, uvedených v nasledujúcich bodoch.

8. Vo veci sťažovateľky Dublinské stredisko vydalo rozhodnutie podľa § 46a ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zák. č. 480/2002 Z.z.“), o odovzdaní sťažovateľky na územie Rumunska. Voči predmetnému rozhodnutiu podala sťažovateľka správnu žalobu vo veci azylu na Krajský súd v Košiciach dňa 18.01.2018, pričom konanie je vedené na pod sp. zn. 5Saz/32/2018, pričom Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.01.2018 priznal správnej žalobe odkladný účinok.

9. Žalovaný dĺžku doby zaistenia správne právne posúdil, pričom ju aj náležite odôvodnil. Žalovaným stanovená dĺžka doby zaistenia neprekračuje prípustné lehoty stanovené v čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia.

10. Žalovaný zabezpečil ohľadne krajiny, kam má byť sťažovateľka vrátená, jednak správy z Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Bukurešti, Úradu policajného pridelenca v Bukurešti a Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preverenie bezpečnostnej situácie v Rumunsku, ako aj správy k možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom ide o aktuálne správy z organizácií ako EASO, AIDA, AGERPRES, výročná správa Ministerstva zahraničných vecí Spojených štátov amerických o stave dodržiavania ľudských práv v Rumunsku (marec 2017), kde je obsiahnutá okrem iného aj správa UNHCR, ktorá nezaregistrovala v priebehu roka žiadne významné prekážky v prístupe k azylovej procedúre v súvislosti so špecifickými populáciami. Žalovaný obstaral dostatok informácií ohľadom krajiny, do ktorej má byť sťažovateľka vrátená, pričom z týchto vyplýva schopnosť daného štátu prevziať ju a naopak, nevyplývalo žeby došlo v prípade jej odovzdania k porušeniu princípu „non-refoulement“.

11. K možnosti uloženia povinnosti podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z.z. krajský súd uviedol, že žalovaný túto skúmal, avšak mal za to, že sťažovateľka nespĺňa podmienky pre ich uloženie. Sťažovateľka nemá k dispozícii dostatočné finančné prostriedky k zabezpečeniu starostlivosti o svoju osobu, nevie si zabezpečiť stravu, oblečenie, zdravotnú starostlivosť, ani adekvátne ubytovanie z vlastných zdrojov a ani si ich nevie nijako zabezpečiť od iných osôb.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

12. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v:

- § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t.j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

13. Sťažovateľka v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedla, že:

- v priebehu konania o správnej žalobe vo veci zaistenia sťažovateľky, Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5Saz/32/2018 zo dňa 31.01.2018 priznal správnej žalobe sťažovateľky voči rozhodnutiu Dublinského strediska ČAS:MU-DS-412/2017-DŽ, odkladný účinok a preto žalovaný nie je oprávnený realizovať úkony smerujúce k jej odovzdaniu do Rumunska až do skončenia konania o

preskúmaní vyššie uvedeného rozhodnutia;

- z vyššie uvedených dôvodov je zaistenie sťažovateľky neúčelné a neefektívne a teda aj v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru;
- žalovaný stanovenú dĺžku doby zaistenia odôvodnil príliš všeobecne a formalisticky a neodôvodnil ju v zmysle osobitných lehôt stanovených v čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia;
- nie je zrejmé, ako sa žalovaný vysporiadal s predošlým zaistením sťažovateľky v čase od 15.11.2017, a teda či bola táto doba zaistenia zohľadnená, resp. započítaná do maximálnej doby zaistenia;
- s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sza/4/2012 sa nestotožňuje s právnym posúdením žalobnej námietky ohľadom odôvodnenia stanovenej doby zaistenia krajským súdom;
- žalovaný opomenul zahrnúť v preskúmanom rozhodnutí okrem sťažovateľky aj jej dve maloleté netere P. X. R. nar. XX.XX.XXXX a R. X. R., nar. XX.XX.XXXX, a to aj napriek tomu, že tieto boli zahrnuté v rozhodnutí Dublinského strediska o odovzdaní sťažovateľky;
- krajský súd sa nezaoberal vyššie uvedeným žalobným bodom sťažovateľky, čo má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

14. Záverom navrhla, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby kasačný súd nariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľky zo zaistenia a priznal jej náhradu trov konania.

B)

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 02.03.2018 poukázal na stanovisko k správnej žalobe zo dňa 23.01.2018. Ďalej k profilu osoby sťažovateľky najmä uviedol, že:

- sťažovateľka sa na území Slovenskej republiky nachádza neoprávnene, bez cestovného dokladu, finančných prostriedkov na zabezpečenie pobytu a starostlivosti, a teda nie je možné aplikovať tzv. alternatívy zaistenia;
- sťažovateľka je žiadateľom o udelenie azylu na území Rumunska, pričom sa na ňu vzťahuje Dublinské nariadenie a príslušnosť Rumunska, ktoré akceptovalo žiadosť o jej prijatie späť;
- je dokázané riziko úteku sťažovateľky, pričom táto sa snaží oddialiť, resp. zmarit' dokončenie Dublinského konania;
- sťažovateľke v Rumunsku nehrozí nebezpečenstvo, prenasledovanie, neľudské správanie ani trest;
- lehota doby zaistenia je zákonná, oprávnená a potrebná na výkon odovzdania;
- Dublinské stredisko naďalej vykonáva všetky úkony a oprávnenia, aby bola sťažovateľka odovzdaná do Rumunska.

IV.

Právny názor kasačného súdu

16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala sťažovateľka v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

17. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 2 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. marca 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

18. V predmetnej veci žalovaný rozhodol o zaistení sťažovateľky podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jej prevozu podľa Dublinského nariadenia dňom 08.01.2018. Žalovaný podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na

čas nevyhnutne potrebný, najviac do 10.03.2018.

Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zák. č. 404/2011 Z.z., štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. Policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade skonaním ustanoveným zákonom: f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

19. Sťažovateľka namietala, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

20. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento sa neodklonil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, naopak vo svojom rozhodnutí odkazuje na rozsudky NS SR, a to konkrétne na rozsudok sp. zn. 10Sža/16/2014 zo dňa 18.06.2014, v ktorom najvyšší súd vyslovil názor, podľa ktorého „... Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a je priamo aplikovateľnou normou.“

21. Krajský súd vychádzal aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/7/2015 zo dňa 13.02.2015, v ktorom poukázal najvyšší súd na priamy účinok Dublínskeho nariadenia, v zmysle ktorého priamy účinok tohto druhu sekundárneho práva (Dublínske nariadenie) vyplýva z 51. 288 ZFEÚ (bývalé čl. 189 ZEHS, 249 ZES), podľa ktorého Nariadenie má všeobecnú platnosť. Je záväzná vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľná vo všetkých členských štátoch (pre porovnanie - smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľbu foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Rozhodnutie je záväzná v celom rozsahu. Rozhodnutie, ktoré označuje tých, ktorým je určené, je záväzná len pre nich. Odporúčania a stanoviská nie sú záväzná). Okrem toho samotné nariadenie obsahuje klauzulu uplatniteľnosti, podľa ktorej je toto nariadenie záväzná v celom rozsahu a priamo uplatniteľná v členských štátoch v súlade so zmluvami (čl. 49). V tomto duchu judikoval Európsky súd už v rozsudku Politi s.a.s. proti Ministerstvu financií Talianskej republiky zo 14.12.1971 (Politi, 43/71, ECR s. 1039), ktorým vyslovil, že: Nariadenia majú priamy účinok a sú ako také schopné zakladať individuálne práva, ktoré musia vnútroštátne súdy chrániť.

22. Kasačný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vo veciach zaistenia cudzincov (napr. 1SZa/7/2016, 1SZa/9/2016) a dodáva, že žalovaný je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca je v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. preukázanie jeho účelu, ktorým je v danom prípade zabezpečenie prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku. Rovnako tak v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do útvaru policajného zaistenia.

23. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný v preskúvanom rozhodnutí účelnosť zaistenia sťažovateľky dostatočne náležite odôvodnil, zaoberal sa aj prekážkami, ktoré by bránili jej zaisteniu a dospel k záveru, že nezaistením by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o odovzdaní, ktoré nie je v kompetencii správneho orgánu a preto je potrebné mať sťažovateľku k dispozícii počas procesu návratu v zmysle Dublinského nariadenia. Z uvedeného vyplýva podľa žalovaného riziko úteku, ako aj neschopnosť vlastnej starostlivosti o svoju osobu po materiálnej, zdravotnej a existenčnej stránke (bez akýchkoľvek dokladov totožnosti, bez finančných prostriedkov, nedokázanie sa vrátiť späť na územie Rumunska, snaha o presun do iného štátu za pomoci prevádzčača).

24. Sťažovateľka napriek tomu, že požiadala o udelenie azylu na území Rumunska, nevyčkala na rozhodnutie o žiadosti, krajinu bez toho aby disponovala cestovným dokladom alebo iným dokladom totožnosti opustila a mala v úmysle pokračovať do inej krajiny, a to Nemecka.

25. V takýchto prípadoch je potrebné aj podľa názoru kasačného súdu uprednostniť záujem spoločnosti na zabezpečení účelu prípravy. resp. výkonu prevozu do príslušnej členskej krajiny využitím jeho zaistenia pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu a tieto okolnosti uprednostnenia pri kolízii dvoch práv aj náležite odôvodniť, tak ako to učinil žalovaný v preskúvanom rozhodnutí.

26. Sťažovateľka sa nestotožnila s posúdením ako žalovaného v preskúvanom rozhodnutí, tak aj krajského súdu v rozsudku, a namietala, že jej zaistenie je neúčelné, nesúhlasí preto s názorom krajského súdu, že zaistenie je účelné a efektívne a teda aj v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Krajskému súdu vytykala nesprávne právne posúdenie veci, pretože pokiaľ vo veci sťažovateľky nie sú realizované (a ani po dobu približne 90 dní nemôžu byť realizované) úkony smerujúce k jej odovzdaniu, takéto zaistenie je neúčelné a teda aj v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Takýto záver podoprela skutočnosťou, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5Saz/32/2018 zo dňa 31.01.2018 priznal správnej žalobe sťažovateľky voči rozhodnutiu Dublinského strediska ČAS:MU-DS-412/2017-DŽ (o odovzdaní sťažovateľky do Rumunska), odkladný účinok a preto žalovaný nie je oprávnený realizovať úkony smerujúce k jej odovzdaniu až do skončenia konania o preskúvaní vyššie uvedeného rozhodnutia.

27. Predpokladom zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa Dublinského nariadenia. Vyššie uvedený dôvod zaistenia vychádza z čl. 28 ods. 2 Dublinského nariadenia, v ktorom sa uvádza, že členské štáty môžu zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účely zabezpečenia konania o odovzdaní, ak existuje značné riziko úteku. Pokiaľ ide o aplikačnú prax v Slovenskej republike, výklad pojmu „konania o odovzdaní“, ktoré používa Dublinské nariadenie, umožňuje zaistenie na tento účel ešte pred vydaním rozhodnutia o návrate. V praxi je zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorého čaká návrat do iného členského štátu podľa Dublinského nariadenia, možné po jeho zadržaní na území Slovenskej republiky, len čo sa zistí, že možno uplatniť prevoz do iného členského štátu podľa tohto nariadenia.

28. Ďalším kritériom, ktoré opodstatňuje zaistenie na základe tohto dôvodu, je požiadavka značného rizika úteku. Právna úprava osobitne nevysvetľuje, kedy sa riziko úteku stáva značným. Pri posudzovaní existencie rizika úteku a vyplývajúcej potreby zaistenia sa musí zohľadniť odmietnutie vstupu na hranici,

existencia záznamu v SIS, chýbajúce doklady, chýbajúce miesto bydliska, absencia spolupráce a ďalšie relevantné náznaky/kritériá. Istou indikáciou môže byť záznam v systéme EURODAC, t. j. štátny príslušník tretej krajiny už ušiel z iného členského štátu, kde požiadal o azyl, čo sa môže tiež chápať ako dôkaz značného rizika ďalšieho úteku. Avšak aj v prípade prítomnosti uvedených indikátorov, tieto neodôvodňujú nevyhnutne opatrenie zaistenia per se. Vyššie uvedený zoznam kritérií by sa mal vziať do úvahy ako prvok pri celkovom posudzovaní jednotlivej situácie. Ak sa zo správania sťažovateľky v minulosti dá vyvodiť záver, že pravdepodobne nebude konať v súlade s právom a bude sa vyhýbať odovzdaniu, táto skutočnosť môže viesť k odôvodneniu predpokladu existencie značného rizika úteku. S poukazom na vyššie uvedené kasačný súd považoval v predmetnej veci odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia o existencii značného rizika úteku za postačujúce.

29. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo 6. novembra 2012, sp. zn. 1 SZa 7/2012 vyplýva, že pokiaľ sa v konaní o preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu o zaistení cudzinca podľa § 88 ods. 1 písm. c) zák. č. 404/2011 Z.z. nepreukáže, že členský štát bol v rámci Dublinského konania oslovený so žiadosťou o prijatie cudzinca na jeho územie, nemožno považovať rozhodnutie o zaistení za účelné.

30. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že sťažovateľka požiadala o udelenie azylu na území Rumunska, čo napokon aj uviedla v zápisnici o vyjadrení účastníka konania č. PPZ-HCP-BB7-72-009/2018-AV zo dňa 08.01.2018. Túto skutočnosť oznámil žalovaný Dublinskému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa Dublinského nariadenia. Následne Rumunsko dňa 06.12.2017 prijalo zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl sťažovateľky, túto prijme a súhlasí s transferom. Následne Dublinské stredisko rozhodnutím ČAS:MU-DS-412/2017-DŽ podľa § 46a ods. 1 zák. č. 480/2002 Z.z. rozhodlo o odovzdaní sťažovateľky na územie Rumunska.

31. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že nebolo sporné, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5Saz/32/2018 zo dňa 31.01.2018 priznal správnej žalobe sťažovateľky voči rozhodnutiu Dublinského strediska č. ČAS:MU-DS-412/2017-DŽ o odovzdaní sťažovateľky odkladný účinok. Do rozhodnutia súdu vo veci samej nehrozí sťažovateľke vrátenie (odovzdanie) v zmysle Dublinského nariadenia a teda ani zaobchádzanie, ktoré by bolo v rozpore s čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

32. Krajský súd správne poukázal na rozhodovaciu prax kasačného súdu, a to rozsudok sp. zn. 1Szak/3/2017 zo dňa 04.05.2017 v zmysle ktorého „V zmysle vyššie citovaných ustanovení Dublinského nariadenia členský štát zaisťujúci žiadateľa o azyl musí predložiť "žiadosť o prijatie späť alebo o prevzatie zodpovednosti" do jedného mesiaca, na ktorú musí odpovedať dožadovaný členský štát do dvoch týždňov; po uplynutí tejto lehoty je možné žiadosť považovať za konkludentne prijatú. Samotný transfer je potom nutné vykonať v maximálnej lehote šiestich týždňov odo dňa prijatia žiadosti. Takto Dublinské nariadenie definuje maximálnu prípustnú dobu zaistenia. Je teda zrejmé, že okrem prípadov podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zaistení, ktorý má odkladný účinok, zaistenie v konaní podľa Dublinského nariadenia nemôže trvať dlhšie ako súhrn vyššie uvedených lehôt."

Podľa článku 28 ods. 3 druhý a tretí pododsek Dublinského nariadenia ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

33. Z vyššie citovaných ustanovení bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že Dublinské nariadenie definuje lehoty zaistenia na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu štátneho príslušníka tretej krajiny v porovnaní s vnútroštátnou právnou úpravou (obsiahnutou v § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z.) striktnnejšie, avšak predpokladá aj prípadné podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní v spojení s odkladom výkonu takého rozhodnutia (čl. 27 ods. 3 písm. c/ a čl. 28 ods. 3 tretí pododsek Dublinského nariadenia).

34. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

35. Z vyššie uvedeného postupu je teda zrejmé, že žalovaný vykonal úkony smerujúce k príprave a výkonu prevozu sťažovateľky a v súčasnosti nie sú známe žiadne prekážky, pre ktoré by bolo možné považovať zaistenie sťažovateľky za neúčelné. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka požiadala o preskúmanie rozhodnutia o odovzdaní správnym súdom, a tento správnej žalobe, na žiadosť sťažovateľky, priznal odkladný účinok, nespôsobuje neúčelnosť zaistenia.

36. Kasačný súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu o tom, že zaistenie za daných okolností môže trvať dlhšie ako je maximálna lehota na uskutočnenie transferu.

37. Vo vzťahu k stanovenej dĺžke doby zaistenia kasačný súd uvádza, že túto žalovaný stanovil správne podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z., ale aj podľa čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia, neprekročil pri maximálnej lehote, prípustnej podľa čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia.

38. Podľa názoru kasačného súdu rovnako ako krajského súdu je preskúmané rozhodnutie, pokiaľ ide o dĺžku lehoty zaistenia, dostatočne riadne odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.12.2015, sp. zn. 10SZa/23/2015: „Pokiaľ správny orgán stanovenú dĺžku doby zaistenia odôvodní preukázateľne existujúcimi skutočnosťami, ktoré odôvodňujú stanovenú dobu zaistenia ako čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca, jeho rozhodnutie je z pohľadu určenia takejto doby zaistenia súladné so zákonom.“

39. Stanovenú lehotu zaistenia žalovaný odôvodnil s poukazom na platnú vnútroštátnu právnú úpravu (§ 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z.), čl. 28 ods. 3 Dublinského nariadenia ako aj na odporúčanie Dublinského strediska. Zároveň uviedol, že bral do úvahy predošlé zaistenie sťažovateľa a stanovenú dĺžku vysvetlil prebiehajúcimi úkonmi a ďalšími úkonmi smerujúcimi k realizácii odovzdania administratívne zabezpečenými iným orgánom. Z uvedeného dôvodu nepovažoval kasačný súd námietku sťažovateľa vytykajúcu nedostatočné odôvodnenie stanovenej dĺžky zaistenia za dôvodnú.

40. Sťažnostný bod, v ktorom sťažovateľka poukazovala na to, že žalovaný opomenul zahrnúť v preskúmanom rozhodnutí okrem nej aj jej dve maloleté netere a krajský súd sa nezaoberal s vyššie uvedenou skutočnosťou, čo má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, kasačný súd nepovažoval za dôvodný. Vychádzal najmä zo skutočnosti, že predmetom preskúmaného rozhodnutia bolo iba zaistenie sťažovateľky, pričom jej maloleté netere boli zaistené na základe iného rozhodnutia žalovaného (ktoré nebolo predmetom tohto konania). Z príloh, ktoré sťažovateľka predložila (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Sa/15/2018 zo dňa 05.02.2018) mal kasačný súd za preukázané, že netere s ďalšou osobou: R. P. F., nar. XX.XX.XXXX (podľa zápisnice o vyjadrení účastníka konania č. PPZ-HCP-BB7-72-009/2018-AV zo dňa 08.01.2018 sa jedná o brata sťažovateľky) boli zo zaistenia prepustení.

41. Rovnako nepovažoval kasačný súd za vadu, ak sa k predmetnej skutočnosti nevyjadril krajský súd, nakoľko táto nemala vplyv na preskúmané rozhodnutie. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom

konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

V.

42. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

Podľa § 461 S.s.p. platí, že kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

43. O trovách konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľke, ktorá bola v konaní neúspešná právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.